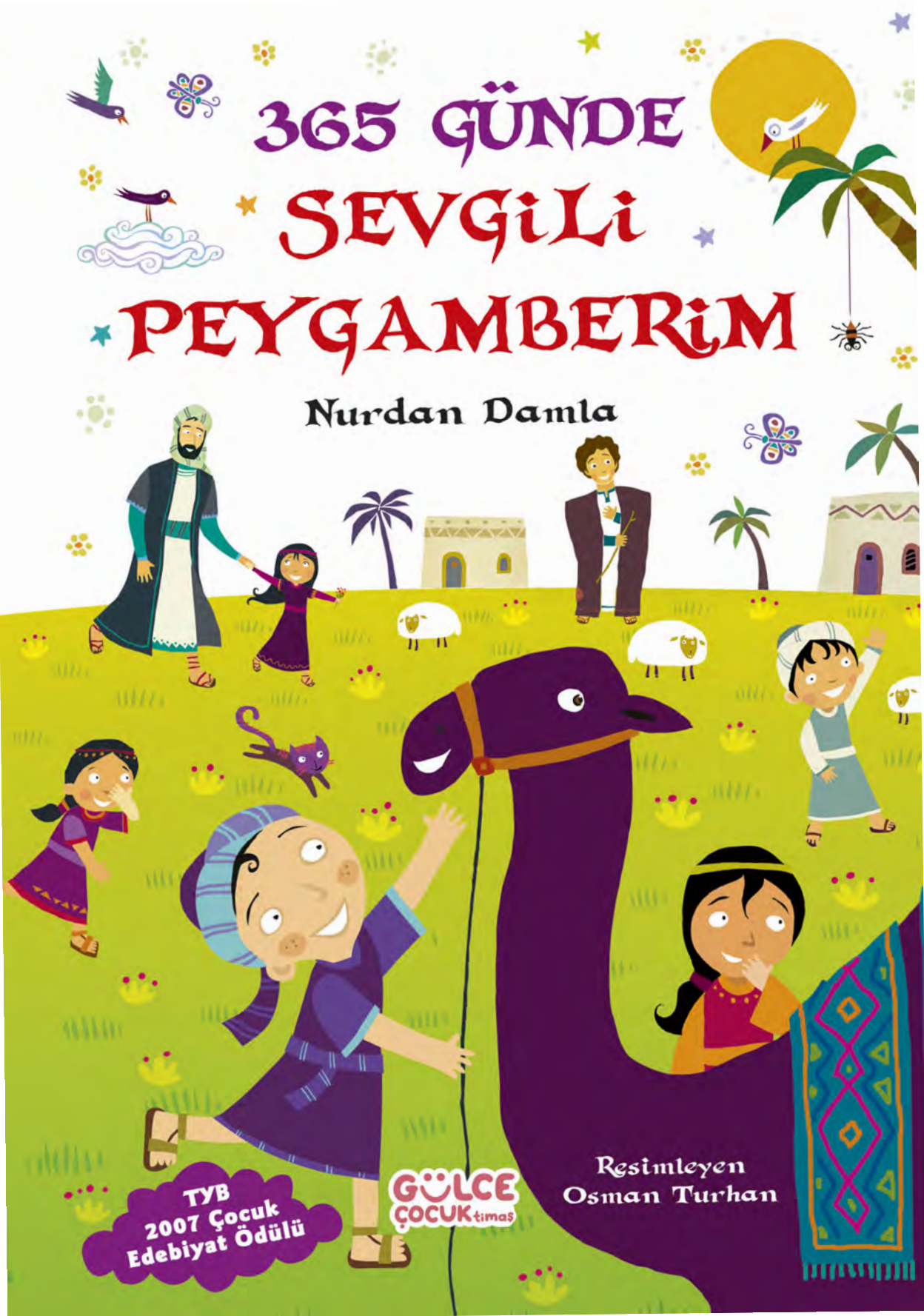
365 GÜNDE SEVGİLİ PEYGAMBERİM

Nurdan Damla

TYB 2007 Çocuk Edebiyat Ödülü

GÜLCE ÇOCUK timaş

Resimleyen Osman Turhan

1. GÜN

O GELECEK

Yeryüzü, renk renk çiçekler, mini mini böcekler, çeşit çeşit yemişlerle süslenmişti. Çocuklar koşuyor, kuşlar uçuyor, nehirler coşuyordu. Her köşesi ayrı güzel olsa da dünya, oldukça mutsuzdu. Üzerinde garip olaylar yaşanıyordu.

İnsanlar, kendilerine bu güzellikleri sunan yüce Allah'ı unutmuşlardı. O'na değil farklı şeylere ibadet ediyorlardı. Kimi ateşe, kimi güneşe, kimi ineğe tapıyordu. Taştan tahtadan yonttukları oyuncaklardan yardım diliyorlardı. Onlara put deniyordu. Oysa taşı, ateşi, tahtayı, ineği ve güneşi yaratan Allah'tı. Asıl ibadet edilmesi gereken oydu.

Zengin fakiri eziyordu. Kız çocukları istenmiyordu. Fakirler dışlanıyordu. Yaşlılar horlanıyordu. Hastalar bakımsızdı. Kısacası insana saygı yoktu. Hakka hukuka uyulmuyordu. Cennet gibi süslü köşelerinde böylesine sevgisiz ve cahil insanları ağırlamak dünyaya zor geliyordu.

Yüce Allah, Hz. Âdem'den bu yana pek çok peygamber göndermişti. Peygamberler insanları Allah'a ibadet etmeye çağırmışlar, doğru yoldan, iyilikten, dürüstlükten ayrılmamaları için uyarmışlardı. Fakat insanlar her seferinde şeytana uymuşlar, peygamberlerin getirdikleri emir ve yasakları unutmuşlardı.

Hz. İsa'nın gönderilişinin üzerinden beş yüz yıldan fazla zaman geçmişti. Dünya artık yaşanan haksızlıklara zulümlere, kötülüklere dur diyecek peygamberi bekliyordu. O gelecek ve dünyaya adalet, barış, iyilik getirecekti. Peki ama o ne zaman gelecekti?...

2. GÜN

DÜNYANIN İNCİSİ KÂBE

Artık Peygamber Efendimizin dünyaya gelmesi yakındı. Mekke'nin yöneticisi, Hz. İbrahim'in soyundan gelen Abdülmuttalip'ti. İleride Peygamberimizin dedesi olmakla şereflenecek olan Abdülmuttalip, Kâbe'yi çok seviyor, onun en iyi şekilde korunması için elinden geleni yapıyordu. Kâbe'yi tavaf etmek için gelen insanları çok iyi ağırlıyordu.

Kâbe, pek çok insan için kutsaldı. Çünkü Kâbe, dünyanın ilk ibadethanesiydi; yeryüzünün incisiydi. Bu kutsal yapıyı ilk insan, ilk peygamber Hz. Âdem, Allah'ın emriyle inşa etmişti. Aradan yüzyıllar geçmiş, zamanla Kâbe'nin duvarları yıkılmıştı. Allah, bu kez İbrahim Peygamber ile oğlu Hz. İsmail'den Kâbe'yi tekrar inşa etmelerini istemişti. Onlara, burayı insanlar için bir toplanma ve ibadet yeri kıldığını bildirmiş ve insanları Kâbe'ye davet etmelerini buyurmuştu.

O zamandan beri insanlar, Kâbe'ye büyük saygı duyuyorlardı. Zamanla Hz. İbrahim'in dinini unutup, putlara tapmaya başlasalar bile Kâbe'ye önem veriyorlardı. Hatta uzak yerlerden Mekke'ye gelerek Kâbe'yi sık sık ziyaret eden pek çok kimse vardı.

İnsanların Kâbe'ye olan ilgisi ve sevgisi bazı kötü insanları rahatsız ediyordu. Bu insanların başında Yemen valisi Ebrehe geliyordu. Ebrehe, insanları Kâbe'yi tavaf etmekten vazgeçirmek istiyordu. Bunun için görkemli bir kilise yaptırdı. Kilisenin her yerini altınla kaplattı. Sonra da insanları kilisesine davet etti. Bundan böyle insanların ibadet etmek için Kâbe'ye değil bu kiliseye gelmelerini istiyordu.

Aradan bir hayli zaman geçti. Fakat Ebrehe'nin gösterişli kilisesine kimseler gelmedi. İnsanlar Kâbe'den vazgeçmiyordu. Bunun üzerine Ebrehe, büyük bir öfkeye kapıldı ve Kâbe'yi yıktırmaya karar verdi. Hemen hazırlıklara koyuldu…

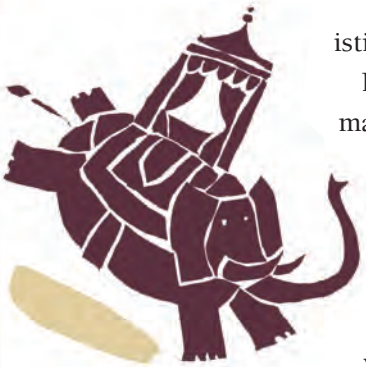
3.
GÜN

KÂBE'NİN SAHİBİ

Ebrehe Kâbe'yi yıkmak için güçlü bir ordu kurdu. Bir sabah ordusuyla Mekke'ye doğru yola çıktı. Ebrehe'nin ordusunda uzak ülkelerden getirttiği görkemli filler vardı. Ebrehe onları renk renk ipekli kumaşlarla süsletmişti. İçlerinde en güçlüsü Mahmut isimli fildi. Mahmut, ordunun önünde her adımında yeri titreterek ağır ağır ilerliyordu. Ebrehe, Mahmut'un bir hamlede Kâbe'yi yıkacağından emindi.

Ordu, Mekke'ye yaklaştığında bir grup asker önden giderek Mekkelilerin mallarını yağmaladılar. Ebrehe'nin askerlerinin el koyduğu mallar arasında Abdülmuttalip'in 200 devesi de vardı.

Kâbe siyah bir inci gibi uzaktan görünmüştü. Ebrehe, şehre girmeden önce Mekke'nin lideriyle görüşmek istedi. Bunun için Abdülmuttalip'i çağırttı. Ona, yalnızca Kâbe'yi yıkmak için geldiğini, kimse karşı koymazsa kan dökülmeyeceğini bildirdi. Ardından kendisinden bir şey isteyip istemediğini sordu. Abdülmuttalip, ona şöyle dedi:

"Askerlerin iki yüz devemi aldılar. Onları geri istiyorum!"

Ebrehe bu cevaba çok şaşırdı. "Benden Kâbe'yi yıkmamamı rica etmeni beklerdim. Oysa görüyorum ki sen, kendi develerinin derdine düşmüşsün. Doğrusu ben seni büyük bir yönetici sanmıştım. Yanılmışım." diyerek Abdülmuttalip'i aşağıladı.

Abdülmuttalip'se ona şöyle dedi: "Ben develerin sahibiyim ve onları korumakla yükümlüyüm. Kâbe'nin sahibiyse Allah'tır ve elbette onu koruyacaktır!"

Bu cevaba sinirlenen Ebrehe: "Bana karşı koruyamaz!" diye kükredi.

Abdülmuttalip, "Göreceğiz." demekle yetindi ve develerini alarak Mekke'ye geri döndü. Kâbe'ye giderek, "Allah'ım kulun kendi malını korudu sen de sana âit olanı koru." diye dua etti. Ardından Mekkelilere şehri boşaltmalarını söyledi ve onlarla birlikte Mekke'yi kuş bakışı gören tepelere doğru yola çıktı. Buradan bütün olup bitenleri izleyebileceklerdi...

4. GÜN

EBABİL KUŞLARI

Kâbe'yi yerle bir etmek için önünde hiçbir engel kalmadığını düşünen Ebrehe, vakit kaybetmeden ordusuna hareket emrini verdi. Fakat o anda Ebrehe'nin çok güvendiği öncü fil Mahmut, yere çöküverdi.

Askerler Mahmut'u kaldırmak için çok uğraştılar. Fakat bunu bir türlü başaramadılar. Orduyu Yemen'e döndürmeyi denediklerinde Mahmut kalkıp yürüyor, Kâbe'ye döndürdüklerinde ise anında yere çöküyordu.

Ebrehe ve ordusu, Mahmut'u Kâbe'nin üzerine yürütmek için uğraşırken umulmadık bir olayla karşılaştılar. Bir anda ordunun üzerini bir kuş sürüsü kapladı. Bunlar ebabil kuşlarıydı.

İlginçti! Kuşların ağzında ve pençeleri arasında minik taşlar vardı. Tek bir yerden emir almış gibiydiler. Hep birlikte taşları Ebrehe ordusunun üstüne yağdırdılar. Taşın değdiği askerler anında yere serilerek can veriyorlardı.

Ebrehe çok şaşırmıştı. Birkaç askeriyle birlikte gerisin geriye kaçmaya başladı. Fakat kaçarken üstüne atılan birkaç ufak taşla o da yere yıkıldı. Minicik kuşlar, bir anda koca orduyu yere sermişti.

Allah yeryüzünün biricik incisi Kâbe'yi, böyle korumuştu.

5. GÜN

DÜNYA BAYRAM YERİYDİ SANKİ

Sizler dünyada yoktunuz. Yeryüzünde başka insanlar, başka çocuklar vardı. İyi insanlar azdı. Kötülük almış başını yürümüştü. Bir kurtarıcı gelmeliydi. İnsanlara mutluluk getirmeliydi. Yüce Allah söz vermişti. O kurtarıcıyı gönderecekti. Her varlık bunu bekliyordu. Dünya her şeyden çok buna muhtaçtı.

Yıl 571, aylardan nisan, günlerden pazartesiydi. O gün dünya çok ama çok mutluydu. Neşe içinde dönüyordu. Ne vardı, ne olmuştu böyle? Farklı bir ışık demeti sarmıştı her yeri. Beklenen olmuş muydu? Yolu gözlenen misafir, dünyaya gelmiş miydi?

Dünya sabırsızlık içinde bu müjdeyi beklerken diğer yandan çok ilginç şeyler yaşanıyordu. Ateşe tapan Mecusilerin bin yıldır yanan kutsal ateşleri bir anda sönmüştü. Kâbe'deki putlar yere serilmişti. Save Gölü kurumuş, Semave Vadisi'ni su basmıştı. O gece İran kisrasının (hükümdarının) şahane sarayından tam on dört sütun yıkılmış, yerle bir olmuştu.

Daha neler olmuştu neler!...

Bütün bu olanlar boşuna değildi. Hepsi çok önemli bir olayın habercisiydi…

O gece bir yıldız doğmuştu. Bu yıldızı gören Yahudi bilginler, bunun Peygamberin doğduğuna dair bir işaret olduğunu anlamışlardı. Bir Yahudi, Medine sokaklarında şöyle bağırıyordu: "Hey Yahudiler! Haberiniz olsun; Ahmed'in yıldızı bu gece doğdu. O, bu gece dünyaya geldi!"

Bunu duyan Yahudiler, peygamberliğin kendi soylarından gelen birine verilmemesine çok üzüldüler.

O, Allah'ın en özel kuluydu. O en büyük peygamberdi. Bugüne dek bütün peygamberler hep onu övmüşlerdi. Hz. Musa, Hz. Davut, Hz. İsa, onun geleceğini müjdelemişlerdi. Evet! Uzun süredir beklenen misafir, sonunda dünyaya gelmişti…

6. GÜN

GÜL KOKULU BEBEK

Mekke'de şirin bir evde mutlu bir anne vardı. Dünyanın en tatlı, en mutlu annesiydi o. Adı Âmine'ydi. Beklenen bebeğin annesiydi. Yanağında sevinçten güller açmıştı. Yanındakilere şöyle diyordu: "Bebeğin doğumuyla her yeri ışık sardı. Bir ışık denizindeydim sanki!"

Bebek, ak örtüler içinde mışıl mışıl uyuyordu. Odayı mis gibi bir gül kokusu sarmıştı. En büyük peygamberin bebekliğiydi bu.

Odadakiler bebeğin başına toplandılar. Hepsi aynı şeyi söylüyordu: "Bu ne kadar güzel bir bebek böyle!..."

Bebeğin babasının adı Abdullah'tı. Ne yazık ki o, bebeğini göremeden ölmüştü. Ama bebeğin dedesi yaşıyordu. Güçlü, sevecen ve cömert birisiydi. O, Mekke'nin lideri Abdülmuttalip'ti. Hemen onun yanına koştular: "Müjde! Nur topu gibi bir torunun oldu. Onun gibi bir bebek dünyaya, gelmemiştir." dediler.

Abdülmuttalip hemen eve geldi. Bebeği kucakladı. İçi sevinçle doldu. Yüzüne gülücükler yayıldı: "Adı Muhammed olsun! Torunum her yerde, çok sevilip övülsün. Onun için bu ismi ona verdim." dedi. "Ona çok iyi bakın. Oğlumun adı çok büyük olacaktır."

Âmine anne hamileyken bir rüya görmüş, rüyasında da oğluna bu ismi vermesi söylenmişti.

Dedesi onun için kurbanlar kesti. Herkese ziyafet verdi. Fakirler bayram etti.

Tatlı bir mutluluk her yeri sarmıştı. Mekke şehri her zamankinden daha aydınlıktı. Çünkü artık orada Muhammed bebek(sav) vardı.

7. GÜN

GÜL ANNEDEN SÜTANNEYE

Mekkelilerin yeni doğan bebeklerini yaylalarda yaşayan sütannelere vermeleri o zamanlarda oldukça yaygın bir gelenekti. Çünkü Mekke çok sıcak bir şehirdi ve bebekler burada kolayca hasta olabilirlerdi.

Âmine anne de yavrusuna bir sütanne bulmak istediğini, bebeğin dedesine söyledi. Serin bir yayla evinde, temiz hava, güneş ışığı ve bol anne sütü alarak büyümesi için birlikte çare aradılar.

O günlerde Badiye Yaylası'ndan Mekke'ye, sütanneler gelmişti. Bakımlarını üstlenmek için bebek arıyorlardı. Aradılar, buldular. Yaylaya götürmek için bebekleri aldılar. Dede Abdülmuttalip ise torununa sütanne bulamamıştı.

Sütannelerin çoğu, Muhammed bebeği(sav) babasız olduğu için almak istememişti. Oysa onu görselerdi, asla bırakmazlardı. Onu almadan oradan asla ayrılmazlardı.

Yaşlı bir eşeğin sırtında Badiye'den gelen gencecik bir anne vardı. Yanında kocası, bir de devesiyle Mekke sokaklarında sessizce dolaşıyordu. Kucağındaki bebeği açlıktan ağlıyordu. Göğsünde bir damla bile sütü yoktu. Çünkü aç ve yorgundu. Yol boyunca sıkıntı çekmişlerdi. Eşek yürüyememişti. Yaşlı deve, bir damla bile süt vermemişti. Düşe kalka gelmişlerdi Mekke'ye. Şehrin sokaklarında sütannesi olmak için bir bebek arıyordu. Fakir sütanneyle, sütannesiz bebeğin dedesi Abdülmuttalip, aniden karşılaştılar. Dede sütanneye yaklaştı, babacan bir tavırla: "Nerelisin?" diye sordu.

"Badiyeliyim." dedi sütanne.

"Adın nedir?"

"Halime..." dedi fakir kadın.

Onun kibar ve güzel konuşması dedenin hoşuna gitmişti.

"Çok güzel bir isim bu! İsminin anlamı güzel ve yumuşak huylu demektir." dedi.

Halime gülümsedi. Ne kadar babacan, ne kadar iyi yürekli bir adamdı karşısındaki. Yaşlı adam devam etti: "Benim bir torunum var. Babası olmadığı için onu kimse almadı. Ona sütanne olur musun?"

Halime şaşırdı. Evine eli boş dönmek istemiyordu. Kocasıyla görüştü ve bu teklifi hemen kabul etti. Dede, sütanneyi bebeğin yanına götürdü.

Muhammed bebek(sav), ak örtüler içinde uyuyordu. Sütanne eve girer girmez çok güzel bir koku duymuştu. Bu güzel kokuyu içine çekti. Kalbini sıcacık bir duygu sardı. İçini bir sevinç kapladı.

Sütanne Halime, Muhammed bebeğe(sav) hayran hayran bakarken bebek gözlerini açtı, ona gülümsedi. Halime, kucağına alıp hemen onu emzirdi.

O da ne!... Sütü birden çoğalmıştı! Oysa yol boyunca çektikleri sıkıntılar yüzünden neredeyse hiç sütü kalmamıştı.

Annelerin en güzeli Âmine anne, yavrusunu öptü, kokladı. Sevinçliydi; çünkü ona bir sütanne bulunmuştu. Yavrusu şimdi istediği gibi gelişip büyüyecekti.

Hazırlıklarını yaptı. Halime'ye güzel hediyeler verdi. İçinin ısındığı bu sütanneye yavrusunu emanet etti. O biliyordu ki yüceler yücesi Allah, yavrusunu koruyacaktı. Bebek Muhammed'i(sav) dualar ile yaylaya yolcu ettiler.

8. GÜN

MÜJDELİ BEBEK

Güzeller güzeli Muhammed(sav), Mekke'den ayrılıyordu. Sütanne ile eşi, gül bebeği alıp, yayla yoluna düştüler. Acaba yolculuk nasıl geçecekti? Yol uzun, eşek güçsüz, deve ise sütsüzdü. Bu düşüncelerle yayla yoluna girdiler. Bir süre sonra uygun bir yerde mola verdiler.

Minikler, hasta olmamaları için bol bol süt içmeliydiler. Bunun için Halime annenin iyi beslenmesi gerekiyordu. Ama yolculuk boyunca bol süt ve gıdayı nereden bulacaktı? Yaşlı devesi süt verse, Halime ne kadar sevinirdi.

Halime'nin eşi Haris, yaşlı devesinin memelerine uzandı. Süt sağacaktı. Azıcık bile olsa, razıydı. Fakat o da ne! Devenin memelerinden süt damlıyordu. Gözlerine inanamadı. Hemen sütü sağmaya başladı. Elindeki kap sütle dolup taştı. Sevinç içinde eşine seslendi: "Halime! Senin aldığın bu çocuk, çok hayırlı bir çocuk olmalı!"

Halime ümit pırıltılarıyla Muhammed bebeğe(sav) baktı: "Benim dileğim de bu." dedi.

Devenin sütünden doya doya içtiler. Bebekleri güzelce yerleştirdiler. Ümit ve neşe içinde, yeniden yola koyuldular.

Yola çıkınca şaşırtıcı bir şey daha oldu. Gelirken aynı yolda bin bir sıkıntıyla ilerleyen eşek, sanki o eşek değildi. Hızlı hızlı yürüyordu. Sırtındaki misafiri bir an önce gideceği yere ulaştırmak için çabalıyor gibiydi.

Bir anda ne kadar çok şey değişmişti. Aniden Halime'nin sütü artmıştı. Yaşlı develeri, süt vermeye başlamıştı. Güçsüz eşekleri, çevikleşmişti. Bütün bunlar acaba nedendi?!

Tabi ki bütün bunlar ileride çok büyük bir peygamber olacak Muhammed bebeğin(sav) yanlarında oluşundandı. Bunu kimsecikler bilmiyordu.

Halime ile eşi hiç sıkıntı çekmeden evlerine vardılar. Artık Muhammed bebek(sav), serin Badiye Yaylası'ndaydı…

HALİME'NİN EVİ

Yağmur yüklü bulutlar, Badiye Yaylası'na uğramaz olmuştu. Uzun zamandan beri yağmur yağmıyordu. İnsanların gözleri göklerdeydi. Çünkü yaylada yağmur, hayat demekti. Yağmur olmayınca otlar yeşermiyordu. Ot olmayınca ne et, ne de süt vardı. Otsuz kalan hayvanlar aç, zayıf ve sütsüzdü. Oysa insanlar ete ve süte muhtaçtı.

Çocuklar açtı. Onların da yayla çiçekleri gibi yüzleri solgundu. Yağmur bulutları bir gelse... Yayla suya bir kavuşsa… Her yeri sevinç sarsa!... Hayat ne güzel olacaktı. Günler bu bekleyişle akıp gidiyordu.

Yayladaki bir tek ev, diğerlerinden çok farklıydı; cennetten bir köşeydi sanki. Muhammed bebeğin(sav) bulunduğu evdi bu. Halime'nin eviydi. Bu evde o güne dek görülmedik bir neşe ve bolluk vardı. Diğer insanların hayvanları, evlerine aç ve sütsüz dönerken, Halime'nin hayvanları tok ve süt dolu dönüyordu.

Sütanne, evindeki bu değişikliğin sebebini çok iyi biliyordu. Babasız diye kimselerin almadığı bebek evlerine geldikten sonra hayatları değişmişti. Bu bebek onlara bereket ve neşe getirmişti.

HALİME'NİN KOYUNLARI

Muhammed bebeği(sav) almayan diğer sütanneler şaşkınlık içindeydiler. Halime'nin besili hayvanlarını gördükçe çobanlarına kızdılar: "Gidin görün bakalım. Halime'nin çobanı koyunlarını nasıl da doyurmuş!

Yürürken hayvanların memesinden şıpır şıpır süt damlıyor."

Bu işe çobanlar da şaşırdılar. Çünkü hayvanlar aynı yerde otluyordu. Halime'ye gidip bunun nasıl olduğunu sordular. Halime son günlerde çok sık karşılaştığı bu soru karşısında şöyle dedi: "Vallahi, bu iş ne ot, ne de otlak işidir. Bu iş, Allah'ın sırlarından biridir. Her şey Mekke'den dönüşümüzle birlikte başladı…"

Çobanlar, Halime'nin sözlerine hiçbir anlam veremediler. Şaşkınlık içinde oradan ayrıldılar.

11. GÜN

ÇÖL ÇİÇEKLERİ HEP NEŞEYLE AÇTILAR

Bekledikleri yağmur bir türlü yağmayınca yaylada yaşayan insanlar, çok zor durumda kaldılar; sonunda Allah'a yalvarmaya karar verdiler. Yanlarına aç develeri, sütsüz koyunları, solgun çocukları alıp bir tepenin üstüne çıktılar. Yağmur yağması için kurbanlar kestiler, dualar ettiler. Fakat gökten bir damla bile yağmur düşmedi. Dönmeye hazırlanırlarken, yaşlı bir kadın şöyle seslendi: "Durun! Beni dinleyin! Halime'nin evinde Mekkeli bir bebek var. O geldikten sonra ev bolluğa kavuştu. O çok bereketli bir bebek. Onu buraya getirelim. Belki o gelince duamız kabul olur."

Bunun üzerine dua etmek için toplananlar Halime'ye bebeği getirmesini söylediler. Halime, bebeği alıp tepeye doğru çıkarken güneşten korumak için onun gül yüzünü örtmek istedi. O sırada ötelerden beyaz bir bulutun belirip bir tül gibi inerek bebeği koruduğunu gördü. Artık onun çok özel bir bebek olduğunu iyice anlamıştı. Fakat bunu gizli tuttu. Kimseye bir şey söylemedi. Topluluktakilerden biri, bebeği Halime'nin kucağından aldı. Ardından şöyle dua etti: "Bu çocuk kaldığı eve bereket getiren Mekkeli Muhammed'dir. Allah'ım onun hatırı için bize yağmur ver!"

Duadan hemen sonra gökleri yağmur bulutları doldurdu. Az önce Muhammed bebeğe(sav) bir örtü olan bulut, gitgide büyüyerek bir yağmur bulutuna dönüşmüştü. Badiye Yaylası'ndan bir anda sevinç çığlıkları yükseldi:

" Yağmur! Yağmur! Yağmur!..."

Yaylada artık, bayram havası vardı. Çöl çiçeklerinin boynu doğruldu. Yayla yeniden güzelleşti. O günden sonra hayvanlar ota, insanlar ise ete ve süte doydular. Belki çok kimse bilemedi. Ama düşünüp ibret alabilenler anladı ki bu bolluk onlara Muhammed bebek(sav) sayesinde verilmişti.

12. GÜN

SÜTANNENİN SEVİNCİ

Halime anne, söz verdiği gibi Muhammed'i(sav) titizlikle büyütmüştü. Ona tane tane ve güzel konuşmayı öğretmişti. Artık sütannelerin, büyütmek için aldıkları bebekleri, ailelerine geri verme zamanı gelmişti. Halime bunun için üzgündü. Aradan geçen zaman içinde Muhammed'e(sav) çok bağlanmıştı. Şimdi ise onu ailesine götürmek zorundaydı. Eşi ile birlikte istemeyerek de olsa Muhammed'i(sav) hazırladılar ve annesine götürmek üzere Mekke yoluna koyuldular. Muhammed bebeği(sav) yayla halkı da çok sevmişti. Gitmesini onlar da istemiyordu. Halime'yle eşi yola çıkarken arkalarından seslendiler: "Biz ona doyamadık. Onun gibi bir çocuk hiçbir yerde görmedik. Onu götürmeyin. Bizimle biraz daha kalsın…"

Aslında bunu herkesten çok Halime istiyordu… Uzun bir yolculuğun sonunda Mekke'ye, Âmine'nin evine vardılar. Âmine anne, yavrusunu çok özlemişti. Biricik yavrusunu öpüp koklarken sütanne Halime, Muhammed'in(sav) ne kadar temiz ve güzel bir çocuk olduğunu, pek çok güzel huyuyla yaşıtlarından ayrıldığını anlattı. Sonra uzun uzun nasıl uyuduğundan, nasıl yürüdüğünden, nasıl konuştuğundan bahsetti. O anlattıkça Âmine anne çok mutlu oldu.

O günlerde Mekke'de bulaşıcı bir hastalık vardı. Âmine anne, hastalığın yavrusuna bulaşmasından korkuyordu. Halime de bu yüzden endişeliydi. Tüm cesaretini toplayarak Âmine anneye şöyle dedi: "Oğlum biraz daha yanımda kalamaz mı? Mekke'deki salgın hastalığın ona bulaşmasından korkuyorum!"

Gül anne ile dede, Biricik Muhammed'in(sav) sağlıklı büyümesi için bir süre daha ondan ayrı kalmaya razı oldular. Dünyalar sütannenin olmuştu. Sevinçten uçuyordu. Yavruyu öpe koklaya alıp yeniden yaylaya döndü. Yayla çiçekleri mis kokular saçtılar. Herkes birbirine müjde verdi: "Müjde! Muhammed geri geldi…"

13. GÜN

BULUT ŞEMSİYESİ

Muhammed(sav) serin yayla evinde hızla büyüyordu. Sütkardeşleri kuzuları otlatmaya giderken o, evde yalnız kalıyordu. Aslında o da kardeşleriyle birlikte çiçekli kırlarda kuzuları otlatmak, gezmek, dolaşmak istiyordu. Bir gün bu isteğini sütannesine söyledi. Sütanne buna karşı çıktı. Onun bütün gün güneş altında kalmasını istemiyordu. Fakat Muhammed'in(sav) çok üzüldüğünü görünce dayanamadı. Ertesi gün kardeşleriyle gitmesine izin verdi. Muhammed(sav) çok sevinmişti.

Güneş ışıkları yaylayı ılık ılık kuşatırken Muhammed(sav) erkenden uyandı. O gün sütkardeşleri Abdullah ve Şeyma ile birlikte kırlara gidecekti. Halime anne onu hazırlarken sık sık çocuklarına şöyle diyordu: "Ona çok iyi bakın. Onu iyi koruyun. Başına güneş geçmesin."

Şeyma, annesine söz verdi. Muhammed'e(sav) iyi bakacaktı. El ele tutuşarak kuzuların ardına düştüler.

Muhammed(sav) kırlarda gezerken hep göğü, güneşi, yeri, böyle güzel süsleyen Yaratıcı'yı düşündü. Düşündükçe O'nu daha çok sevdi.

Güneşin sıcak ışıkları Muhammed'in(sav) gül tenini okşarken gökyüzünde tül gibi ince, ak bir bulut belirdi. Sessizce aşağılara kadar indi ve onu gölgeledi. O nereye gitse bulut da onunla birlikte geliyordu. Beyaz bir şemsiyeydi sanki. Yol boyunca hep Muhammed'i(sav) izledi.

Muhammed'in(sav) bir şeyden haberi yoktu. Fakat bu bulutu sütkardeşi Şeyma fark etmişti. Bulutun Muhammed'in(sav) üzerinden ayrılmayışına çok şaşmıştı.

Akşam olup eve geldiklerinde Şeyma, gördüklerini annesine heyecanla anlattı. Halime anne bu işe şaşırmadı hatta sevindi. Çünkü o bulutu Muhammed(sav) daha bebekken o da görmüştü. Onun çok özel bir çocuk olduğunu biliyor ve ileride çok büyük bir insan olacağına inanıyordu. Bunun için Allah'a şükretti.

14. GÜN

BEYAZLAR GİYMİŞ İKİ ADAM

Güneşli güzel bir gündü. Muhammed(sav) yine sütkardeşi Abdullah'la birlikte kuzuları otlatmaya gitmişti. Kuzular çiçekli kırlara neşeyle yayılmıştı. Muhammed(sav) bir kenara oturmuş düşüncelere dalmıştı. Sütkardeşi Abdullah ise bir ağacın altında derin derin uyuyordu. Muhammed'in(sav) karşısına birden beyazlar giymiş iki yabancı adam çıktı. Adamlar dikkatle ona bakıyorlardı. İyi insanlar oldukları her hallerinden belliydi. Gülümseyerek Muhammed'e(sav) selam verdiler.

Birisinin elinde altın bir tabak vardı. Tabağın içi karla doluydu. Muhammed(sav), şaşkın şaşkın onlara baktı. Usulca yanına yaklaştılar. İncitmeden onu çimenlere yatırdılar. Daha sonra göğsünü karla temizlediler. İşleri bitince de aniden kayboldular. Muhammed(sav) ne korkmuş ne de telaşlanmıştı.

Bu arada Abdullah uykudan uyanmış, olanları görmüştü. Koşarak eve gitti. Annesine haber verdi: "Anne! Anneciğim! Mekkeli kardeşimi iki adam yere yatırdı. Ona bir şeyler yapıyorlar!"

Sütanne çok telaşlandı. Koşarak Muhammed'in(sav) yanına geldi. Ortalıkta kimseler yoktu. Yavrunun rengi solmuştu. Halime: "Yavrucuğum, ne oldu sana?" diye sordu.

Gül tenli güzel yavru, sütannesine olanları anlattı.

O sıralar Muhammed(sav) dört yaşlarında dünyalar güzeli bir çocuktu. Bu olay onun özel bir çocuk olduğunu çok iyi bilen Halime'nin gözünü büsbütün korkutmuştu.

Kocasıyla konuştular ve hemen karar aldılar: "Başına bir şey gelmeden, onu annesine götürmeliyiz!"

Mekke'ye vardıklarında Halime olanları gül anneye anlattı. Âmine anne hiç şaşırmamıştı: "Benim küçük oğlumda büyük sırlar saklıdır." dedi.

Ardından Halime'ye birçok hediyeler verdi. Dede Abdulmuttalip sevinç içindeydi. Torunu sağlıklı büyümüş, dört yaşına gelmişti. Onun için ziyafetler verecekti. Mekke ona o Mekke'ye kavuşmuştu. Halime onu son kez öptü, kokladı. Aldığı emaneti sağ salim teslim ettiği için içi rahattı. Harika çocuk artık Mekke'de, annesinin yanında yaşayacaktı.

15. GÜN

ANNESİNİN YANINDA

O, gürbüz ve tatlı bir çocuktu. Yayla evinde kaldığı yıllar ona yaramıştı. Hiç hastalanmadan gayet sağlıklı büyümüştü. Annesinin sıcak kollarındaydı şimdi. Onun gelişiyle sanki eve ışık dolmuştu. Annesi, dedesi, halası, amcaları onu çok seviyorlardı. En küçük amcası Abbas, onun oyun arkadaşıydı. Yaşları yakın olduğu için onunla çok iyi anlaşıyorlardı.

Muhammed(sav), ev işlerinde annesine yardım ediyordu. Çünkü annesinin yorulmasını üzülmesini hiç istemiyordu. O çok temiz bir çocuktu. Annesi onun temizliğe bu kadar düşkün oluşuna şaşırıyordu.

Çok kibar ve dikkatliydi. Doğru sözlüydü. Yalandan nefret ederdi. Çok iyi bir ahlaka sahipti.

Mekkeli çocuklar da tıpkı Badiyeliler gibi onu çok sevdiler. Onunla oynamak için birbirleriyle yarıştılar. Muhammed(sav), arkadaşları arasında hiçbir zaman ayırım yapmadı. Zengin, fakir, çirkin, güzel demeden her çocukla oynadı.

16. GÜN

BABA HASRETİ

Kısa sürede Muhammed'in(sav) adı dilden dile yayıldı. Görenler ona hayran kaldılar. Saygısını, terbiyesini her yerde anlatıp durdular.

Muhammed(sav) artık altı yaşındaydı. Mekke'deki evinde mutlu mutlu yaşıyordu. Ana oğul beraberliğin tadını çıkarıyorlardı.

Bir gün Âmine, oğlunu yanına alarak Medine'de oturan akrabalarını ziyaret etmeye karar verdi. Hem onları görmek, hem de Muhammed'i(sav) babasının mezarına götürmek istiyordu. Muhammed'in(sav) bakımını üstlenen Ümmü Eymen de onlarla birlikte gelecekti.

Kısa bir süre sonra Âmine anne, Ümmü Eymen ve Muhammed(sav) birlikte yola çıktılar. Yolları oldukça uzundu. Muhammed(sav) çok sevinçli ve heyecanlıydı. Dayılarıyla görüşecek, babasının mezarını ziyaret edecekti. Deve sırtında gece gündüz yol gittiler. Günler süren bir yolculuktan sonra Medine'ye vardılar.

Medine, yeşillikler içinde çok güzel bir şehirdi. Muhammed'in(sav) dayısının evine geldiler. Akrabaları, ilk defa gördükleri yeğenlerini kucaklayıp sevdiler.

Âmine anne, hemen Muhammed'i(sav) de yanına alarak eşi Abdullah'ın mezarına gitti. Muhammed'in(sav) babası Abdullah, çok iyi bir insandı. Gül yavrusunu görmeden bu dünyadan göçmüştü. Âmine anne bunun için üzgündü.

Babasının mezarını görmek Muhammed'i(sav) çok duygulandırmıştı. Kim bilir babası hayatta olsa, onu ne kadar çok severdi. Ona saygı gösterir, bir dediğini iki etmezdi. Usul usul ağlamaya başladı. Yavrusunun ağladığını gören annesi onu sıkıca kucakladı. Gözyaşlarını sildi, öptü, kokladı. Daha sonra birlikte mezarın yanından ayrıldılar.

Muhammed(sav), babasını çok özlese de onun bu dünyadan çok daha güzel bir yerde olduğunu düşünerek mutlu olmaya çalıştı.

17. GÜN

UNUTULMAZ GÜNLER

Medineli çocuklar Muhammed'i(sav) çok sevmişlerdi. Onun gibi bir çocuk ilk kez görüyorlardı. Onlar da çok iyi çocuklardı. Fakat Muhammed(sav) çok farklıydı. Kibar, akıllı, güzel, yardımseverdi. Hemen onun etrafını sardılar. Ona Medine'yi gezdirdiler. Muhammed(sav) bu güzel şehri çok sevmişti.

Dayısının kızı Uneyse'yle çok iyi anlaşıyorlardı. Bütün gün bahçede koşup oynuyorlardı. Dayısının evi kocaman bir konaktı. Bu konağın çatısına kuşlar yuva yapmıştı. Muhammed(sav) ile Uneyse bütün gün konağın çatısındaki kuşları uçurmaya çalışıyorlardı. Muhammed(sav) bundan çok hoşlanıyordu.

Evin bahçesinde büyük bir havuz vardı. Daha sonraki günlerde Muhammed(sav) yüzmeyi öğrendi. Arkadaşlarıyla birlikte havuzda yüzdüler. Birbirinden zevkli oyunlar oynadılar. Ata bindiler. Ok attılar. Koşu yarışı yaptılar. Masmavi göklerde uçurtma uçurdular.

Bu güzel şehir onunla daha da güzelleşmişti. Her yerde Muhammed'in gül kokusu vardı. Medine'nin konuksever insanları onları çok güzel ağırlıyordu. Muhammed(sav) Medine'de çocukluğunun en mutlu günlerini yaşıyordu. Bugünleri tatlı hatıralar olarak hep aklında tutacaktı. Çünkü güzel çocukluk anıları hiç ama hiç unutulmazdı.

